

Maranatha Mare

oktober 2024

Jaargang 51 No 8

De Parel van grote waarde

Ik had mijn schatkist vol met paar'len:
mijn bijbellezen en gebed,
mijn mediteren en mijn tranen,
het stipt houden aan de wet.

Ik bood, uit liefde tot de Meester,
Hem al mijn offergaven aan.
Maar Hij kon het niet accepteren
En liet mij met mijn schatten gaan.

Ik stond verlegen en ontmoedigd,
onkundig ook, op wank'le grond,
totdat de Geest mij wijsheid leerde
en ik de echte Parel vond.

Tekst: F. van der Schoot – van Dam

Uit: Brood op het water

Uitgave: Uitgeverij de Banfer

Roeping?

Een collega uit Amerika, Bonnie Miller-McLemore, wilde mij haar nieuwe boek toesturen. Wij hebben het thema een paar jaar geleden in Princeton besproken en zij wilde mij het eindproduct schenken. Ik was benieuwd. En ten spijten van het Zuid-Afrikaanse postsysteem kwam het aan!

Het boek heet: *Follow your bliss and other lies about calling*.

Duidelijk vindt zij niet dat je roeping je alleen maar geluk en vreugde zal geven. Vandaag de dag wordt roeping vaak gezien als een persoonlijke levenskeuze die je vervulling zal (moet) bieden.

Een studie werd gedaan onder mensen met een moeilijke beroep. Twee belangrijke bevindingen waren:

- Roeping is een taak en bestemming die van *buiten zichzelf* kwam.
- Roeping is vaak als een *tweesnijdend zwaard*. Een de ene kant geeft het een diepe betekenis, zin en identiteit aan je leven. Aan de andere kant is dit een onbuigzame plicht, die opoffering en waakzaamheid vereist.

Roeping kan dus ook moeilijk zijn – een uitdaging, pijnlijk zelfs. Het soort roeping waar je alleen maar geluk en vervulling in zoekt is niet echt bevredigend. Maar het soort roeping in dienst van de ander komt ook wel tegen een prijs.

Roeping heeft dus voordelen, maar kan ook een last zijn. Roeping kan veredelend zijn – persoonlijke groei stimuleren en bevredigend zijn. Maar roeping kan ook bindend zijn – je vastgevangen laten voelen. En soms gaat roeping gepaard met verlies, spijt, frustratie en mislukking.

Mensen menen vaak dat ze een *roeping* (moeten) hebben in hun leven. Als jongeren moeten ze dus *hun roeping* vinden, identificeren, en dan heel hun leven daaraan wijden. Groot is de teleurstelling als dat niet lukt.

Maar roeping hoeft niet “een ding” te zijn. Na verloop van tijd kan de roeping ontwikkelen, of zelfs helemaal veranderen. Dit kan verschillende vormen aannemen op verschillende momenten in je leven en in verschillende omstandigheden. Het hoeft ook niet alleen over een beroep te gaan – om predikant of priester, ouderling of een non te worden. Roeping kan gevonden worden in relaties, gelegenheden, situaties, omstandigheden.

Roeping is dus geen eenvoudige of voorspelbare zaak. Het is niet zo dat jongeren hun roeping moeten vinden. Soms missen mensen hun roeping. Het

is ook niet zo dat ouderen hun roeping moeten laten gaan om “met pensioen te gaan”.

Toen ik net predikant werd in de Nederlandse gemeente leerde ik Marry Kleiman kennen. Ze heeft 10 jaar met kanker geleefd. Ze ging het huis uit alleen maar naar het de arts of het ziekenhuis. Wachtend op de dood. Maar Marry had een roeping: een gebedslijst van twee tot drie uur elke dag. Ik ben op haar gebedslijst, verzekerde zij mij.

In de uitdagende omstandigheden van mijn nieuwe roeping (Nederlands leren ingesloten) voelde ik me geborgen en gezegend. Ik was Marry dankbaar.

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

Graag dragen wij de volgende gemeenteleden op in onze gebeden:

- Loes Dibb – Loes heeft op 26 Aug een linker knie vervanging gehad
- George en Peggy Mijné
- Richard en Linda Steinmann
- Marjan van Zee
- Hilda Herholdt – krijgt op 3 oktober een schouder operatie

'Een kerkelijk gebouw als verblijfplaats van een gevangene'

Erika over haar spreekbeurt over het bezoeken van gevangenen

Of ik een keer wil preken over het bezoeken van gevangenen, vroeg de dominee al voor de zomervakantie. Nu is dit in mijn ogen niet zo groots, maar omdat hij bleef aandringen, heb ik maar ja gezegd. Nu ik weer een paar mensen ga bezoeken en de datum dichterbij komt, moet ik toch eens beginnen aan die preek.

Maar ineens vliegt het me aan. Wat moet ik de gemeente nou vertellen over het bezoeken van gevangenen? Een preek is niet echt geschikt om mijn persoonlijke reisverhalen te gaan delen. Niemand wil weten hoe ik onderweg geniet van de koffie op de meest afgelegen plaatsen. Of welke mooie steden, met prachtige kathedralen en kloosters en imposante orgels, ik aandoe na het gevangenisbezoek. Of hoe ik geniet van de zee aan de oostkant, en dat ik overweeg in Galicië in het noordwesten te gaan wonen als ik met pensioen ga, want de bergen, bossen en zee daar zijn schitterend. Ik kan natuurlijk een heel aantal Bijbelteksten aanhalen waarin het gaat over gevangenenbezoek, maar

dat weten de gemeenteleden allang en ik wil ook niet de indruk wekken dat ik het nou allemaal zo goed weet en doe.

Mijn eerste bezoek deze reis is aan Dominica (niet haar echte naam) uit Curaçao, een vrouw die inmiddels al meer dan drie jaar vastzit. We voeren ons gesprek in het Spaans, want zij spreekt geen Nederlands en ik geen Papiaments. Dominica's verlof werd tot drie keer toe zonder reden geweigerd en daardoor voelde ze zich depressief. Op mijn vraag of ze in die moeilijke tijd misschien kracht putte uit haar geloof, antwoordt ze dat ze niets heeft met religie, maar dat ze door de kerk wel haar depressie kwijt is.

Ik snap niet helemaal wat ze daarmee bedoelt, maar we praten eerst nog wat door over haar werk in de gevangeniskeuken. Het koken voor een paar honderd mensen vindt ze erg leuk en als ze over een paar jaar vrijkomt, wil ze dan ook graag iets doen met de opgedane ervaring. Toch zag het er een tijdje niet zo rooskleurig uit. Door de verlofweigeringen vervloog haar toekomstperspectief en voelde ze zich steeds zwaarmoediger. Uiteindelijk besloot ze een brief te schrijven aan de rechter. Na lang wachten kwam het antwoord: "U hebt wel degelijk recht op verlof, maar in verband met het in gebreke blijven van een vast woonadres, mag u het verlof niet opnemen. Om u toch in staat te stellen het verlof te gebruiken, heeft de rechterlijke macht uw adres vastgezet op dat van de dichtstbijzijnde rooms-katholieke kerk."

Opgetogen vertelt Dominica dat ze inmiddels op verlof is geweest en dat de priester een leuk appartement heeft, met een mooie, grote ontvangstruimte en een fijn gastenverblijf. Tijdens het verlof heeft ze samen met de priester alvast onderzoek gedaan naar mogelijk werk in restaurants en hotels. Ze weet nu dat ze altijd welkom is in de kerk en dat ze haar willen helpen terug te keren in de maatschappij. Ik vind het bijzonder dat een overheidsinstantie een kerkelijk gebouw aanwijst als verblijfplaats van een gevangene, en ik ben nóg meer onder de indruk van die priester. Misschien moet ik vragen of hij wil komen op die zondag dat ik moet preken. Zijn omzien naar Dominica is een veel betere preek dan die ik zou houden.

Erika Kommers

Erika Kommers (41) is getrouwd met Machiel (40) en moeder van Olivia (14), Laurens (10) en Simon (1). Vorig jaar zomer verhuisde het gezin naar Madrid. Erika deelt hier wekelijks haar belevenissen onder de Spaanse zon.

<https://www.eo.nl/artikel/een-kerkelijk-gebouw-als-verblijfplaats-van-een-gevangene>

Hannelore van Otterloo zat gevangen in een sekte

'Het ergste? Ik verloor daar mijn eigenwaarde'

Vijftien jaar lang leeft Hannelore van Otterloo (47) in de Gemeente Gods, de sektarische gemeenschap van Sipke Vrieswijk. Wat daarbinnen gebeurt, blijft voor de buitenwereld geheim. "Ik mocht met niemand praten, ook op school niet." Het kost haar jaren om zichzelf terug te vinden.

"Vaak vragen mensen mij: hoe kun je blijven geloven na alles wat je in je jeugd is aangedaan? Was je niet heel boos op God? Zeker, ik ben heel boos geweest op Hem. Maar het is mij niet aangedaan door God, maar door mensen. Toen ik dat inzag, kon ik mijn boosheid loslaten."

Gehersenspoeld

Hannelore is 3 jaar als haar ouders lid worden van de Gemeente Gods, onder leiding van Sipke Vrieswijk. Wat begint als een huisgemeente, groeit uit tot een sekte, waar Vrieswijk – die zichzelf 'Profeet' noemt – samen met zijn partner Aagje de scepter zwaait.

Als Hannelore 9 is, trekt ze met haar moeder in het klooster dat de Gemeente Gods in het Gelderse Velddriel heeft aangekocht. In de acht jaar dat ze daar woont, wordt Hannelore gehersenspoeld, fysiek en emotioneel mishandeld en seksueel misbruikt.

Onvoorspelbaar

Terwijl familieleden en andere buitenstaanders machteloos toekijken hoe hun geliefden vermorzeld worden in de tentakels van sekteleider Vrieswijk, is Hannelore ervan overtuigd dat zij aan de goede kant staat. Ze volgt de wil van Vrieswijk – en daarmee die van God zelf – en doet dagelijks haar uiterste best zich te voegen naar zijn grillen.

"Vrieswijk was heel onvoorspelbaar. Het ene moment kreeg je straf, het volgende moment werd je beloond. Maar je denkt dat God jou daar wil hebben. En Vrieswijk is Gods profeet, hij weet wat het beste voor je is, dus wie ben jij om je daarvan los te maken? Vrieswijk predikte bovendien veel angst. Als je de Gemeente Gods verliet, zou de toorn van God op je neerdalen."

Voelde je je thuis in die gemeenschap?

"Ja en nee. De eerste jaren was het heel leuk en gezellig met de andere kinderen. We speelden samen en onderling was er veel harmonie. De leden van de gemeenschap keken naar elkaar om en we dronken vaak samen koffie met een koekje. Toen Vrieswijks gedrag grilliger en onvoorspelbaarder werd, ontstond er een sfeer van angst. Als hij niet in de buurt was, kon je kind zijn. Was hij in de buurt, dan was je meteen op je hoede.

Dat werd na verloop van jaren steeds erger. Op den duur mochten we niet meer met elkaar spreken, liet hij je voor straf urenlang opsluiten in een donker stookhok, of werd je midden in de nacht uit bed gehaald en naar buiten gestuurd. Vaak zonder dat je precies wist wat je fout had gedaan. Een jaar nadat mijn moeder en ik in het klooster waren komen wonen – mijn vader bleef thuis om te kunnen blijven werken – werden we van elkaar gescheiden. Ik moest in het bijgebouw gaan wonen. Mijn moeder en ik leefden als vreemden van elkaar in één huis, we keken elkaar niet eens meer aan.”

Torenhoge giften

Vrieswijk oefent op alle mogelijke manieren druk uit op zijn volgelingen. Hij dreigt met ‘Gods oordeel’ als ze niet breken met hun familieleden. Hij stelt dat bezittingen zorgen voor occulte belasting en dwingt de gelovigen hun waardevolle spullen te vernietigen. Ook eist hij torenhoge giften. Wie niet direct of onvoldoende gehoor geeft aan wat hij zegt, intimideert hij met woorden als: ‘Zo maak je nooit vorderingen op je groeipad in het geloof’ of: ‘Een keuze voor jezelf is een keuze voor de duivel en voor egoïstisch genot.’

Geheimzinnig

Hannelore gaat wel naar school, maar huiswerk maken mag ze niet. Bijbelstudie en klusjes in en rondom het klooster gaan voor. Bovendien mag ze op school met niemand praten over het leven binnen het klooster. Samen met andere kloosterkinderen – met wie ze evenmin mag praten – brengt ze de pauzes zwijgend door. Niemand van buiten het klooster weet precies wat zich voor geheimzinnigs binnen de muren afspeelt en er doen dan ook de wildste verhalen de ronde. Medeleerlingen kijken Hannelore met de nek aan, maar zij ondergaat het als haar lot. “Vrieswijk had ons al gewaarschuwd dat we niet begrepen zouden worden. Dat was alleen maar positief, zei hij, want in de Bijbel staat immers: ‘Gij geheel anders.’ Dus het hoorde er gewoon bij en bevestigde voor ons dat hij gelijk had en de waarheid sprak.”

Nieuwe naam

In het klooster krijgen de gelovigen allemaal een nieuwe naam. Ook Hannelore. “Ik denk dat dit Vrieswijk macht gaf; hij was degene die je die naam gaf, maar ook weer kon afnemen. Dat paste in zijn methode van belonen en straffen. Bovendien nam hij je met die nieuwe naam een deel van je identiteit af.”

Dat laatste was misschien nog wel wat Hannelore het meest pijn deed. Op de vraag wat het meest bizarre was wat ze in het klooster heeft meegemaakt, benoemt ze dan ook niet de mishandelingen of het misbruik, maar het feit dat ze daar, in de sekte van de Gemeente Gods, haar eigenwaarde verloor. “Ik

mocht niet zijn wie ik was en zat opgesloten in mezelf. Op een dag wist ik: ik moet mezelf begraven en zijn wie Vrieswijk wil dat ik ben. Het heeft me jaren gekost mezelf terug te vinden en te ontdekken wie ik ben en wat ik wil.”

Verwarring en chaos

Als Hannelore 17 is, wordt ze na een lang voorbereide politieactie bevrijd uit de sekte. Tegen haar wil. Ze is dan ook boos op iedereen die bij deze bevrijdingsactie betrokken is. “Ik was ervan overtuigd dat de Gemeente Gods een goede plek voor mij was.”

Ze komt bij haar oom en tante terecht, waar ze ervaart dat het geloof in God iets anders inhoudt dan wat zij al die jaren heeft geleerd. Het levert veel verwarring en chaos in haar hoofd op, en de emoties en angst die ze ervaart, worden haar soms bijna te veel. “Nog maanden na mijn vertrek uit de gemeenschap zei ik dat ik terug zou gaan zodra ik 18 was. Ik wilde terug naar de rust en het overzichtelijke leven dat ik al die tijd geleid had.”

Luisteren zonder oordeel

Wonderlijk genoeg ontmoet Hannelore twee maanden na haar bevrijding Eduard, een jongen met wie ze kort daarna verkering krijgt. “Hij was voor mij echt een zegen. Waar veel mensen zich afvroegen of het wel wijs was dat ik, met al mijn trauma’s, zo snel een relatie kreeg, heeft die ontmoeting met Eduard mij heel goed gedaan. Hij gaf mij alle ruimte om te kunnen genezen. Hij luisterde zonder te oordelen, dat was voor mij op dat moment het allerbelangrijkste. Hij was er altijd voor mij. We zijn in 1998 getrouwd en hebben vier kinderen.”

Gaat het er in je eigen gezin vaak over?

“Ik heb er nooit een geheim van gemaakt. Dat kan ook niet. De kinderen vragen toch: ‘Mam, waar speelde jij vroeger mee?’ ‘Wie waren jouw vriendjes?’ Over veel dingen kan ik niet meepraten; ik had geen vriendjes, dat mocht absoluut niet. Ik herinner me dat op een dag mijn speelgoed werd afgepakt, ook mijn poppen. Dat vond ik vreselijk, want mijn poppen waren mijn kinderen voor mij.”

Sipke Vrieswijk is in 2019 overleden. Ben je boos op hem?

“Ik ben heel boos geweest op hem en zijn partner. Maar hoe moest ik dat uiten? Naar hem toe gaan had helemaal niets opgeleverd. Hij was één groot pantser, die vond dat hij niets fout had gedaan. Knokken tegen een pantser is compleet zinloos. Bovendien had hij dan toch nog macht over mij en dat wilde ik niet. In plaats daarvan reageerde ik ’s nachts in mijn dromen mijn boosheid op hem af. Dan sloeg en schopte ik hem zo erg dat mijn man er soms wakker van werd. Dat was mijn manier van verwerken.”

Vergeving

Jaren later, nog voor Vrieswijks dood, doet Hannelore iets bijzonders. Ze bezoekt zijn partner in de gevangenis en biedt haar vergeving aan. “Niemand heeft ooit gezegd dat ik dit moest doen, het was een groeiend verlangen dat God in mijn hart had gelegd. Wat ik daarna ervaarde, is onbeschrijfelijk. Het was zó'n verademing. Ik ging erheen om haar te vergeven, maar ik kreeg er zelf zo veel vrijheid voor terug. Er werd een last van me afgenomen.”

Ook Vrieswijk zelf wil ze vergeving bieden, maar hij weigert bezoek. Als hij een paar jaar later vrijkomt, probeert ze het opnieuw. Met knikkende knieën en trillende handen belt ze hem op. De tussenpersoon die ze aan de lijn krijgt, herkent haar tot haar verbazing direct, maar laat haar uiteindelijk weten dat ze niet gediend zijn van haar bezoek. “Hij heeft geen vergeving nodig, want hij is een profeet”, krijgt ze te horen. Hannelore kan het daarna laten rusten.

Je groeide met een totaal verkeerd godsbeeld op, maar je bent het geloof niet kwijtgeraakt. Hoe kan dat?

“De eerste zeven jaar van mijn leven hebben mijn ouders mij het beeld van een goede God meegegeven. Dat ben ik nooit kwijtgeraakt. Als mij in het klooster onrecht werd aangedaan, kon ik tegen God eerlijk zeggen wat ik voelde. Hij was mijn enige houvast. Toen ik na mijn bevrijding bij mijn gelovige oom en tante terecht kwam, kon ik aanhaken bij dat geloof van mijn vroege kindertijd. Bovendien, ik zou niet weten wat ik zonder God zou moeten. Vooral toen ik net uit het klooster was, kon ik voor mijn gevoel niemand vertrouwen. God was voor mij de enige betrouwbare.”

Litteken

In 2020 verscheen het boek Hannelore, het meisje uit de sekte (uitgeverij Achtbaan). Is daarmee het hoofdstuk van de Gemeente Gods voor haar voorgoed afgesloten? “Het is iets wat altijd onderdeel van mijn leven zal blijven, het heeft me gemaakt tot wie ik ben. En ja, het heeft me beschadigd. Maar ik ben ook weer geheeld. Het is een litteken dat geen pijn meer doet.”

Geschreven door Mirjam Hollebrandse

<https://www.eo.nl/artikel/hannelore-van-otterloo-zat-gevangen-in-een-sekte>

Dienstrooster oktober 2024			
	zondag 6 okt	zondag 13 okt	zondag 20 okt
1	Eddie de Jong	Ferry vd Kuil	Klaas Jan Leeuw
Bloemen	Joke de Jong	Ellen vd Kuil	Frouk Smal
Trakteren		Emmy Reinten	
Koffie		Priscilla Ndlovu	
	zondag 27 okt		
1	Roos Visser		
Bloemen	Helena Nieuwoudt		

Agenda oktober 2024		
zondag 6 oktober	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 8 oktober	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 13 oktober	10:00	Eredienst Ds. A Kuyper Koffiedrinken
dinsdag 15 oktober	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 20 oktober	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 22 oktober	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 27 oktober	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 29 oktober	9:00-13:00	Kerkkantoor

Verjaardagen oktober 2024		
donderdag 3 oktober	Tanya Griesel	078 503 2142
maandag 14 oktober	Monique Schmidt	
donderdag 24 oktober	Yvonne de Koster	083 326 5576
zondag 27 oktober	Hilda Herholdt	082 346 2172
donderdag 3 oktober	Tanya Griesel	078 503 2142

MARANATHA KERK

Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneeweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 09h00 – 13h00	Joke de Jong 072 443 3535 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 082 336 1035 Ferdi@estruct.co.za
Organist	Johan van Staden 082 928 5874 jvstaden@protonmail.com